

РАША ПЕРИЋ

ДАН И БРОЈ

НЕДЕЉА

Храм. Недеља. Светлина.
Дечја душа – Небеса!
Око: плавет, ведрина.
Звоно слова истреса.

Из олтара Азбука
врца певну родину.
Срце – искон-јабука.
Свечи чине годину

својом судбом што нија
невен-поље, Долину.
Дух из Цркве ћарлија

да подмлади Земнину,
и да Живаљ процвета.
Храм је – душа Детета!

БЛАГОСТ НЕДЕЉЕ

Откуда је души благод од Недеље:
из рођајне љуљке ил с Часне Трпезе,
ил' од искон-зрака, што глуву доб меље
и демонске силе приводи под резе?

У сестри-Недељи зраче слике душе
из чељади кућне, кад милосно зборе
о чудеству Творца што злобце из тмуше
гони словом табле с Мојсијеве горе.

Тај Недељин осмех девичанског лика
тело шкroppи духом... и светлицом цели
од греха, од муке и злоснога крика.

А путир приноси усни Анђел бели
који причест даје... и ка себи збраја
Шестице из мрака у Седмицу сјаја.

СПАСОВДАНСКА ЛИТИЈА

Бејах дечак у литији Спасовданској
бејах дечак са иконом на грудима
оком тражих лик на небу, лик с Голготе
а у снима милосницу младој души

Бејах дечак испод храста записнога
Рекох мајци: бејах с Богом, и веровах
јер небесник-Сведржитељ куд би другде
но у душу Анђел-дечју, у црквицу

Грејала ме иконица испред лица
миловао барјак с Крстом... понад главе
мамила ми дечје око слика Спаса
та милота отвара ла небне двери

Кад изиђох из литије, из детињства
и кад уђох у кут века... у ад земни...
што ми наду, што ми веру сумњом мути
ја бих опет у сан дечји, у сан свети

ГОВОР СРЦА

О срцу, кажеш, би да сазнаш причу
а срце, зна се, јабука је самка
у којој зраци с небнине се стичу
и која стрепи од мразног уранка.

Шкољка је љубве, и Бога – такође,
и животића – ког свети сок диже.
Христосна мисо кад из њега пође
за белим крилом у Почело стиже

где бризак чини зимзелен оазу,
где земно чедо небеснику личи.
Озарна милост у Божјем је казу

а мржња – тема некој другој причи.
Искона зрака свету је суштаство,
срце је веку и век срцу јаство.

СВЕТО ТРОЈСТВО

Јутро, свето јутро, напуни ми пехар
што ми демон ноћни исцрпио до дна
нек по мени тролист падне као бехар
који воћка стреса да постане родна

Чему млада липа ако цвет не носи
и врч грозда чему без причесна пића
чему тресак грома ако дажд не роси
и чему ми душа без светог открића

Врцни капљо духа, врцни насушнице
да с језика бризне од азбуке смиље
што призива пчеле трмке-небеснице

Јутро, свето јутро, буди невен-биље
уроди ме Духом, божанственим леком
гушим се, о гушим и светом и веком